

chipurile celor sacrificați. Și totuși, treptat, autoritatea clădită pe regimul terorii se clatină, asemenea munților de maculatură care trebuie măturați în afara spațiului de joc. Emoția se infiltrază în imperiul penumbrei, al insecurității, al groazei: Turandot îi cedează lui *Calaf* (Sorin Ionescu), cei doi fotografiindu-se reciproc, până când femeia orgolioasă ajunge să pozeze ea însăși în postura de victimă.

În ciuda efectelor de apropiere, spectacolul se reține doar în plan vizual și muzical (partitura lui Cări Tibor, colaborator perfect integrat de-acum echipei Victor Ioan Frunză–Adriana Grand, întrerupe cumva tradiția citatelor pucciniene). Ce îi lipsește lui *Turandot*, pe scena Teatrului din Târgoviște? În primul rând, o interpretă pentru acest rol, ceea ce înseamnă mai mult decât prezența agreabilă a Laurei Vasiliu. Trupa pare încă ușor nesigură, tentată de aproximări și indiferentă la un anume ritm al spectacolului, pe care – de bine, de rău – muzica l-ar fi putut împlini. Așa încât, *Turandot* rămâne numai eboșa unui gând încărcat de promisiuni. De data aceasta, creatorii săi nu au mai găsit, poate, răgazul necesar pentru a converti în echilibru inspirata lor lipsă de măsură.

Teatrul „Tony Bulandra” Târgoviște – Turandot de Carlo Gozzi. Direcția de scenă: Victor Ioan Frunză. Decorul și costumele: Adriana Grand. Muzica: Cări Tibor. Light design: Victor Ioan Frunză. Distribuția: Laura Vasiliu, Sorin Ionescu, George Corneanu, Liviu Cheloiu, Ștefan Cepoi, Georgiana Mazilescu, Adina Stan, Simona Șaiu, Irina Melnic, Ferkin Elias, Liviu Vlad, Silvia Gâscă, Rădița Roșu, Radu Ciobănașu. Cu participarea sopranei: Heliana Munteanu. Corul: Angelica Drăgoi, Rebeca Pelmuș, Mihai Vlădăreanu, Florin Sandu, Bogdan Hrestic, Ioan Iulian Corduș. Solistă: Ștefania Chițulescu. Orchestra: Sabin Verbovski, Marin Lodrin, Constantin Aurel, Laurențiu Zmău, Marcel Licsandru, Ramona Păunescu, Cări Tibor. Data reprezentației: 21 iunie 2004.

Crenguța MANEA

Exercițiu în cheie minoră

Povestea bunelor intenții este un text dramatic scris la sfârșitul anilor '60 de cunoscutul critic britanic de teatru John Elsom și face parte din trilogia *Cum am făcut față*. După afirmația autorului într-o declarație consemnată în caietul-program al spectacolului, ideea elaborării piesei *Povestea...* a împrumutat-o de la Boris Vian – dramaturg, conform Emmanuel C. Jacquart în *Le Théâtre de la Dérision* (Editura Gallimard, 1974, Paris), aflat „mai mult sau mai puțin” în marja acestei mișcări teatrale. De altfel, nu numai anecdotică (istoria femeii care cheamă un constructor pentru a rezolva pata de igrasie de pe un perete al casei sale, constructor care până la urmă îi va dărâma casa, încetul cu încetul), ci și tema incomunicării, a singurătății și a izolării la care este condamnat omul, prin condiția sa metafizică, aparține teatrului absurdului și sunt elemente pe care este construită această piesă de teatru. (Sigur, nu doar atât cuprinde și nu doar acestea sunt coordonatele care definesc estetica amintitului curent teatral!). Dar aceste date, folosite corect în exercițiul dramaturgic, nu sunt suficiente pentru a avea drept rezultat un text de anvergură.

Parabola spațiului/casei care ține prizonieră o ființă umană trimite la un loc comun din istoria dramaturgiei și a teatrului pe care regizoarea premierei de la

Naționalul craiovean, Anca-Maria Colțeanu, nu avea cum să-l evite. Din păcate, chiar dacă spațiul de joc a fost gândit pertinent, expresia lui plastică este una precară, cu module realizate butucănos, urâte de-a dreptul!

Povestea bunelor intenții este povestea Femeii ce caută cu disperare să-și împace trecutul – amintiri și fantome care o bântuie fără încetare, prezența lor scenică ținând de inventivitatea demersului regizoral – cu un prezent searbăd, care se cere înviorat, iar apariția Constructorului oferă un motiv de concentrare a eforturilor pentru a depăși criza, fie într-un sens, fie în celălalt. Bine distribuită, Gabriela Baciu susține centrul de greutate al spectacolului cu o dezvoltare dramatică studiată cu grijă, cuplul alcătuit cu Adrian Andone neajutând-o prea mult, dimpotrivă, acesta din urmă achițându-se de partitura încredințată cu inerție. Prezența celorlalți actori este una de culoare, pe care aceștia o realizează în termeni de onestitate profesională – în cazul Tamarei Popescu, totuși excesele gestuale și de voce ar fi nimerit să se mai tempereze. Trebuie remarcat finalul, o imagine puternică, produsă printr-un ecleraj izbutit, a unei spirale în mișcare, sugestie a unei deveniri continue.

Chiar dacă această întâlnire a Ancăi-Maria Colțeanu cu o parte din trupa Teatrului Național din Craiova a stat sub semnul unui exercițiu în cheie minoră, cu reușitele și rezervele menționate, cred că experiența ar trebui reluată, regizoarea având o voce afirmată în spațiul teatral românesc.

Teatrul Național Craiova – Povestea bunelor intenții de John Elsom. Traducerea: Andra Radu. Regia: Anca-Maria Colțeanu. Scenografia: V. Penișoară-Stegaru. Distribuția: Gabriela Baciu (femeia), Adrian Andone (constructorul), Tamara Popescu (mama), Valeriu Dogaru (tatăl), Adela Minae (femeia-copil), Angel Rababoc (martorul). Data reprezentației: 17 noiembrie 2004.

Adela MINAE și Gabriela BACIU.

